

opfyldte, og mere kan man jo ikke forlange. Jeg skal derfor henstille, om det ikke skulde være muligt paa dette Omraade at træffe en Overenskomst. Baa de den ærede Ordfører for Flertallet og det ærede Medlem for Odense Amts 3dje Valgkreds (Bernthsen) have jo saaet paa, at man kunde udvide Jærnbaneraadet saaledes, at det blev tiltraadt af Medlemmer af Rigsdagen. Jeg vilde ogsaa for mit Vedkommende finde den Tanke heldig og Overvejelse værd. — Endnu skal jeg kun udtale mit Ønske om, at de Punkter i den foreliggende Betænkning, som give Udsgt til Overenskomst og Enighed, og de Omraader, hvorpaa Enighed er til Stede, maatte i deres videre Udvikling føre til, at hele Forslaget kunde komme til at glide, saa at man kunde komme til en Overenskomst om Sagen i sin Helhed. Jeg kan ikke indse fra mit Standpunkt, at det skulde være den eneste og sidste Udvej at føre Sagen frem til Fællesudvalg. Jeg vil henstille til det ærede Flertal og til dets ærede Ordfører, om der ikke allerede her inden 3dje Behandling kan finde en større Smødefommenhed Sted med Hensyn til Regeringens Forslag og dens Standpunkt; thi ellers frygter jeg for, at man i Stedet for at se Sagen løst nu stadig vil sjerne sig mere og mere fra dette Maal, og det kunde jo ikke andet end vække Beklagelse baa hos mig og hos den store Flertal, baa i Folket og her i denne Sal.

J. C. Christensen: Paa dette Tidspunkt skal jeg ikke komme ind paa at omtale de stillede Vædringer videre, men blot holde mig til et Punkt, nemlig det, der har været Samraad om: Jærnbaneraadet. Jeg skal dog, inden jeg gaar derover til, gøre en Bemærkning til den ærede sidste Taler (Rittichau). Naar han haabede paa, at vi skulde komme til et Resultat, inden vi kom til Fællesudvalg, kan han jo nok have det Haab, men jeg kan ikke med ham nære nogen Frygt for at gaa den Vej at komme til Fællesudvalg; thi det er jo den af Grundloven anviste Vej, som vi maa haabe, at enhver Sag maa gaa, naar man ikke er enig i Forvejen. Det er det rette Sted at opnaa Overenskomst. Jeg ønsker lige saa vel som enhver anden i Udvalget, at vi en Gang i Tiden maa naa til et Resultat med dette Lovforslag og med Statsbanedriftens Ordning, for det er en meget vigtig Ting at faa den ind under Rigsdagens Myndighed, og det har aabenbart fra Forstningen af aldrig været paataent eller tilsgtet, at det skulde være saa mange Aar, inden vi naaede til, at Rigsdagen fik denne Myndighed, som man har paataent, den burde og skulde have, og som

den ogsaa efter Grundloven har Fordring paa. Naar vi en Gang naa til en Lov, giver den os den Fordel, at vi faa Budgettet ind paa Finansloven, at Finansudvalget og Tinget faa Ret til at tage Beslutning om hele vor Jærnbanedrifts Ordning, og da det er et saa stort Omraade med saa betydelige Indtægter og Udgifter, vil det være indlysende for enhver, hvad derved er vundet, naar vi vel at mærke samtidig komme saa vidt, at vi faa en grundlovstro Regering at forhandle med, som tager Hensyn til vore Beslutninger. Endvidere stiller jo et saadant Lovforslag os i Udsgt, at vi fremtidig ville faa Indflydelse paa og komme til at arbejde med paa Love om Takstregulativer, Besødrings- og Ordensreglementer. Det nuværende Ordensreglement er jo meget gammelt, det gaar tilbage til 1847. Jeg skal ikke gaa ind paa at tale om Status eller om Jærnbanedriftsudbøttet eller om den kostbare Administration; det har den ærede Ordfører fremført paa en saadan Maade, at jeg ingen Maledning finder til at komme ind derpaa, allermindst paa dette Tidspunkt, men skal kun gaa over til at tale om Jærnbaneraadet. Der synes den ærede sidste Taler at mene, at der med Hensyn til Jærnbaneraadet skulde være udtalt fra Flertallets Side, at det kunde gaa ind paa en Ordning, som gif ud paa at udvide Jærnbaneraadet saaledes, at nogle af Rigsdagen valgte Medlemmer traadte ind deri. Det maa vist rent ud bære paa en Misforstaaelse; jeg har i alt Fald ikke hørt det i Udvalget, og det har ikke været vor Hensigt at kunne gaa ind paa en saadan Ordning. Derimod har jeg hørt en saadan Ytring af Ministeren ved Ministerkonferencen. Se, saadan som vi have Statsbanedriften ordnet, og som den er nu, hviler den jo paa Loven af 14de Marts 1867, væsentlig paa §§ 4 og 5. De sige, at „det Ministerium, under hvilket Jærnbanernes Drift henlægges, træffer de med Hensyn til sammes Ordning fornødne Foranstaltninger, saasom Ubfærdiggelse af Driftsreglementer, Fastsættelse af Fartplaner og Takster, Afslutning af Overenskomster med andre Jærnbanebestyrrelser og Ansættelse af Driftsbestyrrelsen med Bestemmelse af dennes Myndighed“ o. s. v. Den Gang man gav denne Lov, stod man noget ukendt over for, hvad Resultat Statsbanedriften kunde bringe, og saa lod man Ministeren have en saadan Myndighed, og i den Tid havde man jo ogsaa ikke saa lidt mere Tillid til Ministeren, end den senere Tid har kunnet give os. Da vi saa i 1880 den 2den Juli overtog de sjællandske Jærnbauer, blev det ved Lov bestemt, at de skulde styres sammen med vore